

1.

Pred starým tehlovým domom pomaly zastalo veľké čierne auto. Len čo zhasli svetlá a stíchol motor, predné dvere sa rázne otvorili a z auta vystúpila Danielova mama Veronika. Takmer sa rozbehla ku dverám. Túto narýchlo naplánovanú návštevu chcela mať čím skôr za sebou. Vysokým opätkom stúpila do jednej z mnohých dier na rozbitom chodníku, na čo sa potkla a takmer rozčapila na zemi ako žaba, ale našťastie to zvládla pár rýchlymi krokmi a zastavila sa pri dverách domu Danielovej tety Zdenky.

Zvonec nenašla, zato na dverách bolo ťažké okrúhle železné klopadlo! Ako ho Veronika uzrela, zase zapochybovala, či predsa len robí správne, ale potom ním odhodlane zaklopala na dvere.

O chvíľu sa teta Zdenka objavila vo dverách.

„Veronika, konečne si k nám zavítala! Ale kde je Daniel?“ začudovala sa Zdenka. V starých rifliach a páskovanom tričku vyzerala oproti Veronike - dáme v kostýme o niečo mladšie. V skutočnosti sa však narodili v rovnakom roku.

„Podď ďalej...“

„Zdeni, veľmi rada, naozaj... som ti taká nesmierne vďačná, že si to ani nevieš predstaviť...ale doma sme sa dohodli, že tu nechám Danyho a hneď odídem, inak by som sa od neho ešte nechala presvedčiť, nech celú akciu zrušíme.“

Teta Zdenka si medzi tým všimla, že Daniel ešte stále sedí na zadnom sedadle auta.

„Neber si to, Zdeni, osobne, vôbec nie!“ pokračovala Danielova mama. „Dany je zvyknutý na dovolenky s nami, alebo na tábory z krúžkov, kde všetkých pozná, má svoje zvyky a...“

„Vôbec sa o neho neboj, postaráme sa,“ usmiala sa teta Zdenka. Vytušila, že upokojíť sa potrebuje skôr jej švagriná a nie synovec.

Daniel medzi tým pomaly vystúpil z auta a bez pozdravu sa posadil na múrik záhrady.

„Dany, veď sa podď zvítať, teta bola taká láskavá a takto narýchlo máš vďaka nej program, ehm, chcela som povedať, bude o teba postarané,“ napomenula ho mama.

„Veronika, pokiaľ nechceš zostať aspoň na večeru, pokojne sa vráť domov,“ navrhla jej Zdenka. Vzala ju za rameno a odprevadila ju k autu.

Danielova mama, hoci s tým najnešťastnejším výrazom na tvári, tentokrát Zdenku poslúchla. Videla, aký je Daniel nespokojný a najradšej by hneď vzala jej milované dieťa domov. Ale sľub je sľub a manželovi výslovne opakovala, že Daniel zostane dva týždne tu. Na prázdninách u manželovej sestry, s ktorou sa nevideli takmer štyri roky. Ako vo sne sadla za volant, naštartovala a odišla preč. Daniel zostal na ňu pozerať s otvorenými ústami. Doteraz neveril, že by to jeho mama skutočne spravila. Nechala mu značkový kufor s vecami na chodníku a vyparila sa.

Chvíľu to vyzeralo, že Daniel zostane dnes v noci spať pred domom. Jeho teta Zdenka nepoužila žiadne z presvedčovacích metód jeho rodičov, aby ho dostala dnu. Nesľubovala mu dlhší čas, ktorý môže stráviť hraním sa na mobile, sladkosti ani vyššie vreckové. To, že k nej Daniel na prázdniny ísť nechcel, dobre vedela. Ak by ale vyhlásil,

že nebude u nich a nehne sa z miesta, kým ho nezavezie domov, teta by ho tam nechala sedieť. A to aj teraz, keď sa začalo zmrákať a v noci to vyzeralo na dážď. Zdenka vedela byť neoblomná, keď chcela, ale zároveň nevedela zakryť svoje veľké srdce. Na svojho synovca, ktorého tak dlho nevidela, sa naozaj tešila. Konečne prišiel k nim na prázdniny, a to hneď na dva týždne! Jej deti budú mať tretieho do partie, tak ako si to vždy priala. Pozrela preto na Daniela takým rozžiareným, úprimným pohľadom, že jej skrátka nemohol odolať. Daniel zabudol na to, že chcel trucovať, až kým sa nedostane preč, na to, že do tohto domu nemienil vôbec vstúpiť. Stisol Zdenke ponúknuť ruku.

„Tak sme sa tešili! Vitaj u nás!“ povedala mu veselo. Daniel na ňu prekvapene pozrel a potichu vošiel za ňou dnu. Jeho trucovanie ju vôbec nerozladilo.

Nedá sa povedať, že by bol Daniel rád. Ba ani to, že sa zmieril s tým, že je tu. Bol presvedčený, že toto budú najnudnejšie prázdninové týždne v jeho živote. Ale správne vytušil, že nemá na výber.

Zvítal sa s bratrancom Peťom a malou sesternicou Anetou, ktorých nevidel tak dlho, že si ich sotva pamätal. O chvíľu už sedel spolu s nimi za stolom a večeral – uf, doma by nič takého nezjedol, na výborných teplých večeriach si jeho mama dávala mimoriadne záležať – večeral hrianky s cesnakom.

Hoci sem Daniel nechcel ísť, nemohlo mu uniknúť, že Peťo s Anetou sa na neho naozaj tešili. Bolo vidieť, akí sú rozžiarení, že budú mať novú spoločnosť. Daniel to zhodnotil tak, že v tejto ospalej diere je každá „atrakcia“ vzácna. Bolo mu trápne dávať aj ďalej najavo, že on ich radosť zo spoločných prázdnin nezdieľa. A tak radšej len potichu sedel a jedol večeru.

2.

„Mami, a kde bude Dany spať?“ opýtal sa Peťo. „Bude s nami v izbe?“

„To by pokojne mohol, ak by ste sa všetci zmestili do jednej postele,“ premýšľala mama.

Daniel sa na ňu prekvapene pozrel. Robia si z neho srandu? Považoval za samozrejmé, že každý bude mať svoju izbu. A čo myslia tým „všetci v jednej posteli?“

„Neboj sa, je to veľmi široká posteľ. Taká, v akej kedysi spávali všetci súrodenci spolu. Bývalo ich tu šesť!“ vysvetlila mama, keď videla Danielov zarazený pohľad.

Šesť, ale v ktorom storočí? - zamračil sa Daniel.

„Ale nemusíš byť s nimi, keď chceš mať súkromie. V dome je voľná izba,“ pokračovala mama.

„Ale tam strašíííí!“ vykrikla Aneta tak hlasno, až sa všetci mykli.

„To sa tu len tak hovorí,“ povedala mama.

„Je to pravda,“ nedala sa Aneta, „odkedy v nej zomrel strýko Alojz, nikto v nej nechce spať!“

„Je fakt, že som mala hrozný sen, keď som sa o to raz pokúsila,“ povedala mama. „Veľmi som sa nevyspala. Ale s tebou to bude iné. Tvoja mama mi povedala, že sa ničoho nebojíš.“

Daniel na ňu hodil podozrievavý pohľad. Vie jeho teta o tom, čo vyvádza v škole, alebo nevie? Pravdu-povediac, čakal, že po príchode dostane ľadovú sprchu kvôli jeho správaniu v poslednom roku. Ale teta sa tvári, akoby o ničom nepočula.

„Pozrite, nechajme Daniela, nech si vyberie sám. Nebude to ťažké, keďže má iba dve možnosti. Pokiaľ sa bojí, môže spať s vami, a ak nie, bude mať izbu sám pre seba.“

Danielovi sa rozšírili zreničky. Pokiaľ sa niečoho bojí, tak sú to duchovia a strašidlá. A v tomto dome, ktorý celý vyzerá akosi tajomne, jedného by neprekvapilo, keby sa zrazu pod ním prepadla podlaha a on by sa ocitol v inom svete a možno pár storočí dozadu... V tomto dome možno strašidlá naozaj žijú. Ako tak rozmýšľal, všimol si trochu provokačného úsmevu jeho tety. Vysmieva sa mu? Očakáva, že bude vyplašený ako zajac?

„Keď si môžem vybrať, budem mať vlastnú izbu. Žiadne strašidlá neexistujú!“ povedal odhodlane.

Aneta trochu vykrikla a zakryla si ústa, Peter na neho s obdivom pozrel. A teta sa ďalej usmievala.

Ktovie, čo všetko tu ešte zažijem? - rozmýšľal Daniel v posteli, pričom dúfal, že čo najrýchlejšie zaspí. Ak teda prežije dnešnú noc. Pretože to, že strašidlá neexistujú, vôbec nie je isté.

3.

Keď sa Daniel ráno zobudil, ako vždy rukou nahmatával mobil vedľa postele, aby sa pozrel, koľko je hodín. Možno by sa mohol aj trochu zahrať, veď v dome je ticho, ostatní asi ešte spia... Strhol sa, pretože miesto svojho mobilu nahmatával niečo divné! Brrr! Čo to je? Daniel sa posadil. Keď sa lepšie zadíval na miesto, kde včera položil mobil, nemohol uveriť vlastným očiam! Nešlo o to, že by jeho drahý mobil zmizol. Bol presne na tom mieste, kde ho Daniel včera položil. Ale namiesto jeho obalu mal mobil obal z jemnej kožušiny. Kto mu vymenil obal, keď bol v izbe celú noc sám? A z obalu trčal, ehm... vyzeralo to ako paroh zo zvierat'a! A to nie je všetko. Daniel mobil zapol a na displeji sa miesto jeho fotografie zjavil obrázok jeleňa.

„Aaaaa! Čo to je?“ vykrikol Daniel.

A zakričal poriadne hlasno, pretože hneď na to príbehla Aneta s Petrom. Zjavne už nespali, ale nechceli ho budiť. Daniel im všetko ukázal a čakal, že aj oni budú zdesení.

Ale tí dvaja sa pučili od smiechu. „To som z toho jeleň!“ povedal Peťo pobavene.

Čo je to za rodinu? - hovoril si Daniel - dejú sa tu veci ako z hororu a im to vôbec nie je divné.

„Obal som mal úplne iný. A na obrazovke bola miesto tohto jeleňa moja fotka!“ vysvetľoval im rozhorčený Daniel. „A čo mi najviac vadí, je tento roh! Veď si ho nebudem môcť dať do vrecka. Teraz aby som nosil na mobil horský batoh!“

„Ale tam JE tvoja fotka,“ povedala Aneta. „Teda skoro – to nie je jeleň, ale daniel.“

„Vážne? Ako to rozoznáš?“ opýtal sa Peter prekvapene. Veď Aneta mala ešte len šesť rokov.

„Daniel má takéto škvrnny.“

„Škvrnny má aj jeleň,“ namietal Peter.

„Iba mláďa jeleňa a mláďatá zas nemajú parohy. Tento má hotové lopaty, čo znamená, že je už starší. Môže mať pokojne aj dvanásť rokov. Vlastne ako Daniel,“ zachichotala sa Aneta. Mala toho veľa prečítaného. Ak sa objavila v knižnici nová kniha o zvieratách, knihovníčka ju o tom hneď s nadšením informovala. A naviac, Aneta bola dieťa s výbornou pamäťou.

Peter vzal mobil v čudesnom obale do ruky a zistil, že paroh sa dá otočiť „Jéééé! To máš ako selfie-tyč!“ smial sa a nastavil ho tak, aby sa mohli spolu odfotiť. „Urobme si selfie! Všetci traja!“ navrhol.

„Teraz mám tak náladu pózovať na fotku,“ odvrkol Daniel.

„Prosím ťa, neber si to tak. Aspoň zistíš, či normálne funguje.“

Všetci uznali, že Peter má pravdu. Daniel cítil, ako sa mu z tohto celého trasú ruky a tak ochotne ponúkol Petrovi, že fotiť môže on.

Ten vzal do ruky dlhý paroh, otočil mobil smerom k nim a spravil fotografiu.

„Čo – čo to je??“ zhrozil sa Daniel. „Jeleň, či vlastne daniel a dva bobry!“

„Daniel a dve vydry,“ opravila ho Aneta. „Bobor je mohutnejší a s chvostom ako veslo. Toto sú vydry. Asi preto, že sa voláme Vydroví. Ten mobil je skvelý!“

„Skvelý?! Čo to mám s mobilom? Ešte včera fungoval úplne normálne! Teraz aby som sa ho bál zobrať do ruky. Ani si nechcem predstavovať, čo sa stane, keby budem chcieť niekomu zavolať.“

„Mne to príde ako ďalší z fígľov strýka Alojza. Teda ducha strýka Alojza. Vraj si neustále z každého uťahoval,“ zhodnotil Peter.

„A niekedy to preháňal. On sa bavil, aj keď dotýčný zúril,“ dodala Aneta, čo počula od svojej mamy.

„To by sedelo,“ odvrkol Daniel.

Daniel bol zhrozený, Peter prekvapený a Aneta sa celkom dobre bavila. Fotky zvierat len tak, z ničoho nič. Napokon, ona Danielovi hneď hovorila, že v izbe strýka Alojza straší, len jej nechcel veriť.

Požičala si mobil a pre zábavu ich chcela ešte raz odfotiť. No nešikovne otočila mobil príliš dole a odfotila nohy. Na displeji sa objavili kopýtka daniela a vydrie plávacie blany...